החוג לאמנות התיאטרון
הפקולטה לאמנויות ע"ש יולנדה ודוד כץ
אוניברסיטת תל אביב

תיאטרון האוניברסיטה

הפקת התואר השני בבימוי
בשיתוף
התכנית למצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה

האישה שלפני

מאת **רולנד שימלפפניג**

תרגום **גד קינר**

עריכה ובימוי **כרמל כהן**

~ תיאטרון האוניברסיטה ~

שחקני.ות "האישה שלפני"

ינון בן שושן

מיה דנה

וואאל חמדון

הגר פז

עמית סיב

תיאטרון האוניברסיטה מציג:

הפקת התואר השני בבימוי

האישה שלפני

מאת: **רולנד שימלפפניג**

תרגום: **גד קינר**

עריכה ובימוי: **כרמל כהן**

בעיצוב תלמידות התכנית למצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה:

תפאורה: **ניצן חן פרום**

תלבושות: **נוגה פז אוקסמן**

תאורה ועיצוב וידאו: **יהונתן גורפיל**

מעבד מוזיקלי וסאונד: **ירדן גרומן**

מתאמת אינטימיות: **ערגה יערי**

הדרכת טקסט: **ענת זמש-ריגל**

קרבות במה: **אורי בוסתן**

בהשתתפות:

ינון בן שושן

מיה דנה*

וואאל חמדון**

עמית סיב

הגר פז

* בוגרת מסלול מצטיינים במשחק

** תלמיד מסלול מצטיינים במשחק

הפקה וניהול הצגה: **מיקה רוסו**
ע. במאית וניהול הצגה: **תמר אורבך**

ניהול ייצור תפאורה: **נעה ברור** | ניהול ייצור תלבושות: **אליסה טומצ'יק**
הפעלת תאורה וסאונד: **יהונתן גורפיל, שנינה אזר**, **ירדן גרומן**
צוות טכני וסדרנות: **שנינה אזר, יובל בנבניסטי, פבל סטרחניצקי,**
שקד דר פסח, מאיה שיחור

דימוי: רעיון, עיצוב וביצוע: **ניצן חן פרום, יהונתן גורפיל, נוגה פז אוקסמן, כרמל כהן,**
תמר אורבך | צילום ועריכה**: יהונתן גורפיל**

עריכת תוכניה: **תמר אורבך ומיקה רוסו**

עיצוב כרזה: **מתן אמסלם**
צילומי סטילס ופורטרטים: **תמי שחם**

הפקת טריילר: **TPP - עדי בר-חי, אורי דישי וחן סקונדה**

הקמת תאורה: **אסף אילני, איליה פלדשטיין**

תודות:
לאיגור ברזין על ליווי וחונכות נפלאה מראשית הפרויקט ועד סיומו; לאלון טיראן על העצות והמבט האמנותי שדייק אותנו במהלך הדרך; לכל החונכות ולצוות תאטרון האוניברסיטה ולחוג לאמנות התיאטרון על התמיכה, הלימוד והדחיפה קדימה; לירדן גרומן על ההירתמות להפקה, על הזמן ועל הכישרון; לאילנה אמיר על העזרה והעצה; לשחקנים המדהימים שנתנו מכישרונם וזמנם, לא פחדו להעז ולנסות דברים חדשים, והלכו איתי יחד כל הדרך; למעצבים שהיו בכל ליבם וכישרונם בהפקה ועל השיעורים החשובים לחיים ולמקצוע שלמדנו יחד; ולכל צוות הסטודנטים שהיו חלק בלתי נפרד מהפרויקט הזה, בהפקה, בתפעול, בייצור ובניהול.

ההפקה מועלית כהפקת הגמר של כרמל כהן במסגרת לימודי התואר השני בבימוי,
בחוג לאמנות התיאטרון, בשיתוף מסלול המצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה.

האישה שלפני מאת רולנד שימלפפניג

זוג נשוי, פרנק וקלאודיה, ובנם הבוגר אנדי, עתידים לעזוב למקום רחוק. בערב האחרון בביתם מופיעה אישה בדלת, הטוענת שלפני עשרים-וארבע שנים פרנק, אב-המשפחה, היה אהבת חייה ועכשיו היא כאן כדי שיוכלו לממש את ההבטחה ההדדית שנתנו זה לזה בעבר כי יאהבו לנצח.

בינתיים, אנדי וחברתו טינה מבלים את הערב האחרון שלהם יחד על הגבעה שלפני הבית. הם לא מסוגלים להיפרד ונוצרים כל רגע ביחד לפני שאנדי יעזוב לתמיד.

חדירתה של 'האישה שלפני' אל הבית הופכת את עולמם של בני המשפחה. העלילה נעה קדימה ואחורה בזמן והמציאות הולכת ומשתנה.

על המחזאי - רולנד שימלפפניג Roland Schimmelpfennig

מיקה רוסו - מנהלת הפקה

המחזאי ויוצר התיאטרון רולנד שימלפפניג, נולד ב-1967 בגטינגן (Götnegnit) שבגרמניה. הוא נחשב לאחד מחשובי המחזאים האירופאים בימינו ויצירותיו תורגמו והועלו ברחבי העולם. כמה ממחזותיו תורגמו לעברית: ***Push Up***, ***דרקון הזהב***, ***לילה מאלף***, ו-***האישה שלפני***.

שימלפפניג החל את דרכו כעיתונאי באיסטנבול ומשם שב לגרמניה ללימודי בימוי. עם סיום לימודיו בשנת 1995 הוא התמנה לעוזר במאי בתיאטרון ה"קמרשפיל" שבמינכן, ובהמשך אותה השנה גם לחבר בהנהלה האמנותית. החל מ-1996 הוא עובד כמחזאי עצמאי וזכה בפרסים רבים על יצירותיו בתחום התיאטרון, ביניהן פרס נסטרוי (2009, 2002), פרס אלזה-לסקר-שילר למחזאות (2010, 1997), ופרס הדרמה של מילהיים (2010).

סגנונו של שימלפפניג נע בין ריאליזם לסוריאליזם. כתיבתו הייחודית מאופיינת במשחק בין דפוסים של זמן וסגנון, מוטיבים חוזרים, סימבוליקה וסאב-טקסט. שימלפפניג יוצר סצנות המרכיבות מעין מחזה-קולאז', תוך שימוש בקפיצות בזמן, שינויי מקום, והחלפת נקודות מבט. הוא יוצר תיאטרון נרטיבי, שבו לעתים הדמויות יפנו לקהל וידווחו על המתרחש ועל מעשיהן.

המחזה "האישה שלפני" נכתב בשנת 2004 לתיאטרון "הבורג'תיאטר" בווינה. זהו מחזה פוסט-מודרני המתאר מציאות מתעתעת, אינדיבידואלית ומקוטעת. בין קפיצות הזמן, האמת הארעית והעתיד הלא ידוע, מתהוות דמויות אשר פועלות במציאות דרמטית משותפת לכולן, אך כמעט נפרדות זו מזו.

"אני מחזיקה את ידו או שהוא מחזיק את ידי, אנחנו יושבים לנו כאן, ולא יודעים מה יהיה" **(מתוך המחזה)**

כרמל כהן - במאית

האישה שלפני תפס אותי כבר בלימודי התואר הראשון בבימוי-תיאטרון באוניברסיטה, בקורס על תיאטרון פוסט-מודרני. המבנה שלו; הקפיצות בזמנים ופירוק הזמן; הסינופסיס 'הרומנטי' לכאורה; הסיטואציה המרגשת והמותחת של ערב אחרון, פרידה ופתיחת דף חדש; הדמות של רומי, 'האישה שלפני', שפועלת בצורה כל כך שונה ממה שמוכר לנו מהעולם הציני שבו אנו חיים; וכמובן הסוף המפתיע והלא ברור שאותו הייתי חייבת לפענח. בגלל כל אלו ועוד, הבנתי שעליי לביים את המחזה הזה ולתת לו פרשנות בימתית משלי.

ההצגה עוסקת בחמש דמויות שמחפשות יציבות בתוך מציאות מלאת חוסר-ודאות, ובנויה מרצף עלילתי שבור. על פי המסגור הליניארי שיצרתי בעריכה, העלילה מתחילה ב-19:00 בערב ומסתיימת ב-07:00 בבוקר למחרת. במהלך שתים-עשרה השעות הללו קורים דברים בו-זמנית, בתוך הבית, בחדריו השונים ומחוצה לו. העלילה מתפתחת בתפניות מקריות ובלתי צפויות לחלוטין כך שמצד אחד יש קצב ודחיסות, ומצד שני יש תחושת אפלה ונצחיות. הנושא המרכזי שהוביל אותי ביצירה הוא האימה שבחוסר הודאות.

חוסר הודאות קיים ברבדים שונים במחזה ומעלה שאלות כמו מהו שם המשפחה של פרנק וקלאודיה? היכן הם גרים ולאן הם עתידים לעבור? מה רומי עשתה ב-24 השנים שחלפו עד עכשיו? ולמה דווקא עכשיו...?

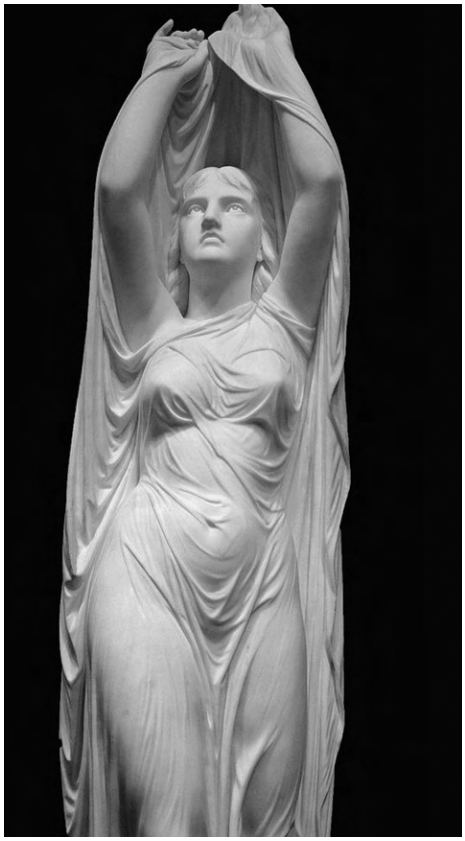
בנוסף על כך, סיטואציית מעבר הדירה המוכרת היטב לכולנו רוויה בלחץ, אי-ודאות וחששות, ובעלת פוטנציאל למשברים. הגעתה של רומי לפתח ביתם של קלאודיה ופרנק בדיוק בערב האחרון שלהם לפני המעבר, הופכת את הרגשות הללו לתחושת אימה ענקית של חוסר ודאות: "מה עכשיו? מה קורה עכשיו? מה יקרה עכשיו?" (קלאודיה לפרנק ורומי, סצנה 4). קלאודיה היא הראשונה להכיר בחוסר השליטה במציאות ואת האימה הגדולה שבחוסר הודאות של העתיד לבוא.

זהו נושא שפוגש כל אדם במהלך חייו. החיים אפופים בחוסר-ודאות ומה שמיוחד או אבסורדי בזה, הוא שלמרות שאנחנו לא יודעים מה יקרה בעתיד או לאיזו תוצאה בדיוק נגיע, אנחנו עדיין ממשיכים לפעול, ליצור, לעשות, להמר, על אף הבעתה הגדולה מההבנה שכלום לא מובטח, שום דבר לא וודאי. זה גם מה שיפה בזה: אי-הידיעה גורמת לנו להבחין יותר ב"כאן-ועכשיו", ובכך גורמת לריגוש, לחץ, תחושה של חיות וחיים, ואפילו הנאה. האימה מושכת אותנו, מסקרנת, מפתה, והאדם הולך שבי אחריה. עם המתח הזה ועם האספקטים השונים של 'אימת חוסר-הודאות' עבדנו בחדר החזרות ובניתוח הדמויות והסיטואציות.

הדים מהעבר: אונדין, מדיאה ופנדורה

תמר אורבך - ע. במאית

אונדין: כוח האהבה והנאמנות[1]

המיתוס של אונדין (Onadine/Undine) מגיע מהמיתולוגיה הגרמאנית, וקיימות לו גרסאות רבות ושונות."אונדינות" הוא כינוי ליצורי-מים או נימפות, שהומצא על ידי הפילוסוף פאראצלסוס ומופיע בכתביו מהמאה ה-16. המיתוס מספר כי אונדין יכולה לזכות בנשמה על ידי נישואים לבן אדם שיישבע כי יהיה נאמן לה לנצח, אך אם הבעל בן-התמותה יפר את השבועה ויבגוד, אונדין תאבד את נשמתה האנושית ותהיה מוכרחה לרצוח אותו.[2]

הגרסה המוכרת ביותר היא הנובלה "אונדין" מהמאה ה-19 שנכתבה על ידי פרידריך דה לה מוטה פוקו. אונדין היא נימפת מים שנישאה לאביר בן אנוש, וזכתה בנשמה כתוצאה מהאיחוד, אך בעלה נטש אותה לטובת מאהבת אנושית, כך שלמרות אהבתה של אונדין לבן-האנוש, נגזר עליה להרוג אותו. בליל חתונתו השנייה היא מופיעה ומחבקת אותו בבכי. "דמעות מילאו את עיני האביר, ונדמה כי זלגו דרך חזהו המתנפח, עד שלבסוף פסקה נשימתו והוא נפל ברכות לאחור, אל מחוץ לזרועותיה היפהפיות של אונדין"[3]. אונדין הביטה בגופתו של אהובה והכריזה בצער: "בכיתי אותו למוות".

ב-1938 נכתב מחזה מאת ז'אן זירו המבוסס על הנובלה של פוקו, ומתמקד באהבה ה'בלתי-אפשרית' בין בן-תמותה ליצור-מים. ז'ירו מסביר שהנושא של אונדין הוא "הקשר של האדם עם יסודות הטבע, הפלירטוט של עולם הטבע עם ממלכת האדם"[4].

הסיפור דומה למדי לסיפורו המקורי של דה לה מוט פוקה, אבל, "במקום להיות סיפור על יצור-מים שמתחתנת עם גבר כדי להשיג נשמה, המחזה הופך לטרגדיה של האדם המנותק מהטבע ומסוכל על ידי הכליאה שלו בתוך הספירה האנושית". "אונדין היא כוח טבע אך גם האהבה בהתגלמותה, והטרגדיה של הנס היא שהוא לא מסוגל לאהבה כזו כפי שהוא לא מסוגל לגילויי הטבע שאונדין מביאה"[5].

---

1 ***Undine Rising from the Waters*** -Chauncey Bradley Ives. Figure 2. "Undine" oil canvas by John William Waterhouse, 1872.

2 Cohen, Robert (1968), ***Giraudoux, Three Faces of Destiny***, Chicago: University of Chicago Press, 65.

3 La Motte-Fouqué, Friedrich Heinrich Karl (2006), ***Undine***, Project Gutenberg.

4 Cohen.

5 Knowles, Dorothy (1968), ***French Drama of the Inter-War Years,*** 1918-39, New York: Barnes & Noble, Inc., 209.

יתר על כן, המונח אונדין קשור בתסמונת רפואית בשם "קללת אונדין", שהיא צורה נדירה של דום נשימה בשינה. המונח נלקח בהשראה מתוך האגדה שמספרת כי אהובה בן-התמותה של אונדין נשבע להיות נאמן לה בכל שאיפה ערה. לאחר שבגד בה, היא קיללה אותו בכך שכאשר ישכח אותה- הוא ישכח לנשום, וימות.

מדיאה: השלכות הנקמה

במיתולוגיה היוונית ובמחזהו של אוריפידס, מדיאה ננטשת על ידי בעלה, יאסון, לטובת נישואי תועלת עם בתו של השליט המקומי, שדורש ממנה לגלות מהעיר עם ילדיה תוך יום אחד. מדיאה מתמלאת זעם ובארשת של התפייסות היא מעניקה לאשתו החדשה של בעלה מתנת פרידה, שמלה וכתר, אשר ברגע בו היא לובשת את השמלה ועוטה את הכתר היא עולה באש ונשרפת למוות. רגע לפני שמדיאה עוזבת את העיר היא מוסיפה ורוצחת את שני ילדיה אל מול עיני אביהם הבוגדני.

פנדורה: סכנת הסקרנות

פנדורה, האישה הראשונה "מתנת כל האלים", נוצרה על ידי האל זאוס כעונש לאדם על כך שגנב לו את סוד האש. בבריאתה, כל אל העניק לה מתנה: הפיסטוס עיצב אותה מחימר ונתן לה צורה, אפרודיטה נתנה לה יופי, ואפולו נתן לה כישרון מוזיקלי ואת היכולת לרפא. אחריהם נתן לה זאוס תיבה, המכילה את כל הרוע שבעולם, אמר לה לא לפתוח אותה לעולם, ונתן לה את הסקרנות.

פנדורה נישאה לגבר שהתאהב בה לחלוטין. יום אחד סקרנותה של פנדורה גברה עליה, היא פתחה את התיבה וכל הרוע שוחרר אל עולם בני האדם. את הנעשה אין להשיב, לא ניתן להחזיר אל תוך התיבה את מה שכבר נחשף ויצא לאוויר העולם.

הנשים המיתיות הללו, סיפוריהן והדימויים הנשיים שהן יוצרות משתקפים היטב בדמויות שלוש הנשים שבמחזה, באופיין ובמעשיהן ובכתיבתו הדרמתית של שימלפפניג את המחזה.

זיכרון בקרטון

ניצן חן פרום - מעצבת התפאורה

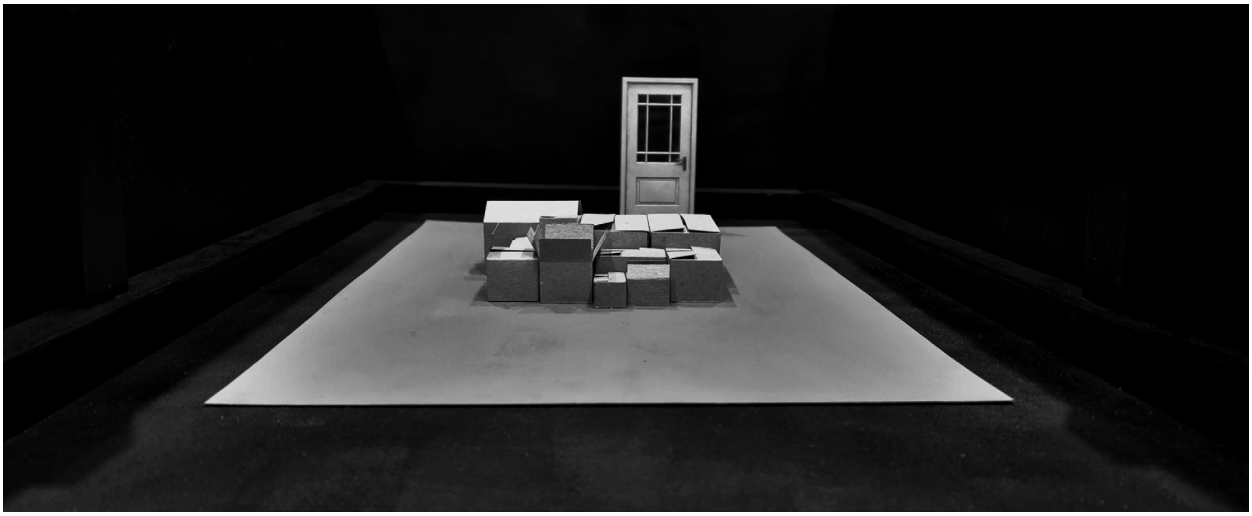
הזיכרונות שלנו, העבר שלנו, הם מה שמגדיר את מי שאנחנו ובונה אותנו. אנחנו נוצרים זיכרונות שחשובים לנו ומדחיקים את אלו שלא. לזיכרון יש פן על-זמני מצד אחד, וזמני מאוד מצד אחר שכן ברגע שלא יהיה מי שיזכור, הזיכרון יעלם. במחזה קיים מוטיב חוזר של זיכרונות; הופעתה של אישה שאב המשפחה חשב שהשאיר מאחור, ארגזים שמלאים בזיכרונות של חיים שלמים, הנשים שמעלות אירועים שקרו בעבר, והשאלה שחוזרת על עצמה "אתה זוכר?".

אני מאמינה בכוח של העבר שלנו להשפיע על ההווה, באופן מודע ולא מודע. הכל הוא תוצאה של מה שקרה לפני. כאשר קורה לנו דבר מה, לא פעם ננתח את הדברים שהביאו אותנו למצב שבו אנחנו נמצאים. בתהליך זה אנחנו מבינים את הכוח של העבר על ההווה שלנו, ואז כל מה שנשאר לנו זה לנסות לעשות בהווה את הבחירה הנכונה ביותר בשביל העתיד. ההתמודדות של הדמויות בתוך הסיטואציה הזאת משקפת את הקושי שבהתמודדות עם העבר, שבאופן המילולי ביותר בא ודופק בדלת, ומערער את הכל, לקראת עתיד לא ברור.

כשמסתכלים על בית שנמצא בתהליך פינוי, כאשר הכל ארוז, הדבר מעלה תחושה של עצב, של משהו שנגמר ולא יחזור, ממש כמו פעולת האחסון של מזכרת בתוך ארגז. הזיכרון הוא טוב, הוא מתוק, אבל הוא שייך לעבר. עניין אותי השימוש בארגזי קרטון לצורך אריזה של חיים שלמים, זיכרונות על גבי זיכרונות שנארזו ועתידים להישלח. נוסף על כך, אריזה של משהו בקופסא הופכת אותו לדבר שרחוק מהעין, מה שמצמצם את מידת ההשפעה שלו.

זאת ועוד, בחרנו ליצור חלל שיהדהד קופסת קרטון, מה שמשליך על התפיסה של כל ההתרחשות כזיכרון, ומתוך זה עולה השאלה הגדולה, של מי הזיכרון? ויותר מכך, למה הזיכרון הזה עתיד להוביל?

תהליך העבודה שלי ושל כרמל היה ארוך מאוד, ואין ספק שהיה מאתגר. עיצוב החלל עבר גלגולים רבים עד שזוקק לחלל הנוכחי. אני מברכת על התהליך שלנו, הוא לימד אותי המון, ואם אני צריכה לסכם אותו בקצרה רק אגיד שאני מרגישה שנפלה לידי זכות גדולה לקחת בו חלק.

דגם התפאורה להצגה בעיצוב ניצן חן פרום

על תלבושות ומערכות יחסים

נוגה פז אוקסמן - מעצבת התלבושות

המחשבה העיצובית החלה ביצירת מערכות לבוש המקבילות למערכות היחסים במחזה.

המחזה מתחיל במערכת מאוזנת של שני זוגות; פרנק וקלאודיה, ואנדי וטינה. זוג נשוי וזוג צעיר, הפכים זה מזה. השגרה של פרנק וקלאודיה לעומת התשוקה של אנדי וטינה, זוגיות ארוכת שנים ויציבה לעומת אהבה ראשונה שתיגמר עקב המעבר של אנדי.

הגעתה של רומי היא נקודת המפנה. כאשר ההרמוניה בין שתי מערכות היחסים מופרת, נוצר חוסר-סימטריה בדינמיקה שבין הדמויות, וכך גם במערכות הלבוש. לדוגמה, פרנק וקלאודיה: בהתחלה הם בדינאמיקה מאוזנת, לובשים בגדי בית, קלאודיה עם חלוק ופרנק בפ׳יגמה. הופעת רומי בדלת ביתם גורמת לסיטואציות מתוחות בין השניים, וכך גם התלבושות הופכות לא מאוזנות: בפרנק נכנסת רוח חדשה, הוא מרגיש צעיר יותר ואילו קלאודיה מאוימת ומרגישה בדיוק הפוך.

בהמשך לכך, טינה ואנדי הם זוג טינאייג'רים מרדנים, שיש ביניהם התאמה במערכת הלבוש; גרביים, נעליים וסגנון כללי. כשאנדי נכנס לבית ומשיל מעצמו את הז׳קט הוא משאיר לטינה מזכרת ממנו. זוהי מחווה רומנטית ורכה לעומת הלבוש ומה שהוא משדר כדמות.

השינויים והמהלכים בתלבושות חושפים רבדים חדשים ועמוקים אצל הדמויות. בכל שינוי בתלבושת יש מעבר מפגיעות למגננה, מקשיחות לרוך, מחוסר פעולה וסבילות ללקיחת אחריות. רומי היא חלק ממהלך זה, כשלבושה משתנה בהתאם לפעולותיה השונות, שמחליפות את "תמימותה" באינטרסנטיות חסרת מעצורים.

טינה היא הדמות היחידה שאינה עוברת שינוי לאורך כל המחזה. היא לא שייכת לבית אלא מזוהה עם החוץ כשהיא צופה מהגבעה על המתרחש ומדווחת לנו, הקהל. זוהי דמות המנותקת מהנעשה, וגם כאשר היא צופה בסוף האכזרי, הדבר החשוב לה ביותר הוא "איפה אנדי?". במידה מסוימת היא מזכירה את האובססיה של רומי לפרנק. בסופו של דבר, כל שנשאר לטינה מאנדי הוא הז'קט והזיכרון ממנו. במקביל פרנק מתמודד גם הוא עם אובדן, כשהוא מאבד את משפחתו ונשאר חסר כל, עירום חוץ מהמגבת שעל גופו.

בין מציאות לאשליה

יהונתן גורפיל- מעצב התאורה

במהלך עבודת עיצוב התאורה על ההצגה ***האישה שלפני*** הקו שהנחה אותי הוא הקו הדק בין ודאות לחוסר ודאות. כיוון שמדובר בהתרחשות שמתנהלת בתוך בית, בחרתי לבנות מערכת תאורה ריאליסטית הנתפסת בעינינו כהגיונית. רומי פוגלנדר, אותה אישה מהעבר, מביאה איתה את הנופך הסוריאליסטי והפנטסטי ועל כן היא מכניסה לבית כמו כוח מטאפיזי שלא התקיים בו קודם לכן. רומי מהווה שבירה של הריאליזם הביתי ולכן מאופיינת בתאורה שאינה ריאליסטית ויחד עם זאת גם אינה מוגדרת - כל זאת על מנת להגביר את תחושת חוסר הוודאות וכדי להדגיש את השאלה שעולה מתוך הסיטואציה: ''מה יכול היה לקרות אם...?''

כיוון שהחלל הבימתי שלנו כולל ייצוגים של פנים בית ושל חוץ, בחרתי לייצר הפרדה ברורה בין השניים ולא להגדיר את החוץ כך שייתפס כ''כל מקום שהוא לא הבית'' ויסתמך על המידע המגיע באופן טקסטואלי ומיזנסצני כך שלטקסט ולתנועה ניתן הכוח לברוא את המקום.

על מנת להעמיק את תחושת חוסר הודאות, בחרתי שלא להתחשב בשינויי האור שקורים במהלך שתים-עשרה השעות שבהן מתרחש המחזה ולא להתחשב בזמן ביום. בחירה זו מתכתבת עם הזמנים המוקרנים על הקיר האחורי, שאותם בחרנו לייצג כשעון 'flip clock'' רץ המעביר את תחושת הזמן הדוחק ואת התנועה הנזילה של הזמן קדימה ואחורה. כך מתעוררת את השאלה- ''האם כל רצף האירועים הזה בכלל התרחש?''.

אהבה נצחית והביטלס

ירדן גרומן - מעבד מוזיקלי וסאונד

האירוע הדרמתי המחולל של המחזה הינו הגעת רומי, האישה שלפני, אל הבית של פרנק. האירוע הדרמתי שקדם לנקודת הפתיחה של המחזה התרחש 24 שנים קודם לכן, כשפרנק בן ה-20 שר את השיר "I Will" של להקת הביטלס (The Beatles), לרומי בת ה-17:

Who knows how long I’ve loved you?

You know, I love you still

Will I wait a lonely lifetime?

If you want me to – I will

המילים של השיר הן הן "ההבטחה" שניתנה לרומי מפרנק כי יאהב אותה לנצח.

שימלפניג התייחס במחזה לשיר של הביטלס, להקה אשר הקדישה חלק משמעותי ממבחר שיריה (כ-213 שירים, תלוי איך סופרים) לנושא האהבה, ובמקרה של I Will - לאהבה נצחית.

בהמשך לכך, במפגש שלי עם כרמל, הבימאית, הבנו כי יהיה נכון להפוך את השיר "I Will" לתמה המרכזית של המופע וליצור מתוך שירי להקת הביטלס את האפקטים הקוליים המלווים את המופע.

החוג לאמנות התיאטרון

ראש החוג לאמנות התיאטרון: **ד"ר דרור הררי**
עוזרת מנהלית: **דנה אורן – בר חי**
מזכירת סטודנטים: **הילה פלק**

ראש מסלול בימוי: **איגור ברזין**
ראש התכנית למצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה: **במבי פרידמן**
ראש מסלול מצטיינים במשחק: **יעל קרמסקי**
ראש מסלול שחקן-יוצר-חוקר: **ד"ר דפנה בן שאול**
ראש מסלול קהילתי: **ד"ר חן אלון**
ראש המסלול העיוני: **ד"ר דרור הררי**

מזכירת התכנית למצטיינים בעיצוב: **אורית צילר**
ע. לראש מסלול מצטיינים במשחק: **עדן שטרית**

תיאטרון האוניברסיטה

מנהל תיאטרון האוניברסיטה: **אלון טיראן**
רכז הפקות: **גיא גודורוב**
מפיק ראשי ואחראי לימודי הפקה: **דני בילינסון**
מנהל טכני: **אלכס וולסקי**
ע. מפיק: **רומי גינזבורג, לין שלום בלה**
מזכירת הפקות: **עינת צ'אקי גואטה**

נגר: **סרג'יו גריסק** | תופרת: **ולנטינה סטץ**
מנהלת מתפרה: **נגה אוקסמן**

חונכי ההפקה:

חונך בימוי: **איגור ברזין**
חונכת עיצוב תפאורה: **דינה קונסון**
חונכת עיצוב תלבושות: **ילנה קרליך**
חונכת עיצוב תאורה: **איריס מועלם**
חונכת עריכת תוכנייה: **ד"ר שרון להבי - אהרונסון**
חונך ניהול ייצור תפאורה: **דרור הרנזון**
חונך טכני תאורה: **דן גלזר**

להצטרפות לרשימת התפוצה של תיאטרון האוניברסיטה
הירשמו בקישור: www.bit.ly/theatremailtau

לרכישת כרטיסים: www.bit.ly/tautkts